

Manligt, kvinnligt, mänskligt

av

Micael Söderberg

Innehållsförteckning

Kärlekens omvandling.....	3
Mötet mellan de båda könen.....	3
Feminint och maskulint i kulturen.....	4
Homosexualitet i samhället.....	5
Från djur till människa – ett utvecklingsperspektiv.....	6
De sexuella polerna och medvetandets utveckling	7
Förälskelse och kärlek	8
Kärlek och sexualitet.....	9
Allkärlek och homosexualitet.....	10
Utmaningar.....	11
Källor.....	13

Kärlekens omvandling

Martinus beskriver hur det vi har kommit att betrakta som normalt och naturligt, invant och tryggt, kommer att utmanas av en förvandlingsprocess som pågår inom varje människa. Denna medför kulturella förändringar såsom nya samlevnadsformer, nya könsidentiteter och ett nytt förhållningssätt till vad kärlek ytterst innebär. Förändringen sker inte utan motstånd och obehag utan kommer tvärtom att innebära ett stort lidande medan vi famlar i okunskap och okunnighet om vad det är som sker och vart vi är på väg. Utvecklingen leder till att skillnaden mellan könen suddas ut och att ett gemensamhetskön uppstår som förenar de bästa egenskaperna hos mannen och kvinnan.

Mötet mellan de båda könen

Hela vår kultur genomsyras av att vi människor är uppdelade i två kön: ett manligt och ett kvinnligt, ett honkön och ett hankön. Det gäller också i djurvärlden som helhet där parningsdriften är stark, lika stark som kampen för överlevnad, och därför söker varje hane kontakt med en hona och omvänt. Kampen är hård: djurvärlden är full av hanar som rivaliserar om att få sprida sina gener och det kan också leda till att en hane dödar avkomman som honan har fått tillsammans med en annan hane. Den mest livskraftige och vinnaren i kampen för tillvaron vinner honans gunst. Om inte styrka räcker kan man locka med vacker fjäderskrud eller underskön sång. Alla medel är tillåtna i parningsjakten.

”Javisst är djurrikets lagar grymma och obönhörliga, men vi är ju människor” tänker du. ”Vi är annorlunda, vi har kultur, civilisation, förmåga till kärlek och omtanke. Inte slåss vi om rätten att få para oss. Att leva tillsammans handlar om så mycket mera; om innerlighet och närhet, om själarnas möte i en existentiellt otrygg värld.” Ja, som män behöver vi visserligen inte längre slåss om den kvinna vi säger oss älska och söker den djupaste föreningen med. Visst kan det väl hända att kvinnan i våra drömmar är förälskad i någon annan, men de flesta av oss skulle förmodligen resignera i sorg och saknad, snarare än att ta upp kampen med rivalen. Något annat gäller dock om vi befinner oss i ett äktenskap och den partner som vi har lovat evig trohet och som gjort detsamma gentemot oss plötsligt deklarerar att hon eller han har träffat en annan som nu framöver kommer att vara den nya kärlekspartnern, själsfränden som han eller hon avser att skaffa barn med och dela sin vardag med. Då kan rovdjuret inom oss vakna och vi uppfylls av vrede inför det oerhörda sveket. En vrede som riktar sig måhända både till den som sviker och till vår partners nya kärlek. ”Om inte jag kan få dig ska ingen annan heller ha dig” tänker vi förtvivlat och ser framför oss hur vi förintar den älskades existensmöjligheter såsom vi själva har berövats all livsglädje och förankring. Vi är inte lika mordiska som djuret längre, men i tanken kan vi fortfarande utträta stordåd. Och visst konkurrerar vi ännu och lockar med pengar, skönhet eller dyra presenter: ”Jag ska ge dig allt, bara du blir min...”

Att vara man eller kvinna är för de flesta något självklart. Under hela vår uppväxttid möts vi av förväntningar på hur vi bör vara, hur vi bör klä oss, vilka intressen vi förmodas ha, vilket yrkesval vi kommer att göra och hur vi kommer att förhålla oss i relation till det motsatta könet. Vi känner oss därmed ganska tryggt förankrade i vår identitet som man eller kvinna. Vi kanske också lever i en fast relation med en partner och ser ingen anledning att tvivla på vem vi är, vad vi attraheras av och vad vi vill få ut av livet. Kanske har vi barn och upplever att livet primärt utifrån detta faktum får fokus och mening. Samhället prioriterar sedan länge kärn-familjen som ett slags grundläggande system för hur vi vanligtvis lever tillsammans, även om andra familjemönster har dominerat tidigare.

Men många människor tvivlar på sin könsidentitet eller sin könsroll. De kanske har svårt leva upp till omgivningens förväntningar på hur de ska bete sig som man respektive kvinna, de famlar i ett sökande efter vad som attraherar dem - somliga föredrar individer av sitt eget kön i en sexuell situation – eller grubblar på varför de har svårt att få ett äktenskap eller en fast relation att fungera i längden. Det som för djuret är självklart och naturligt har för människan blivit något komplicerat som kräver reflektion och eftertanke kring ständiga misslyckanden eller känslor av att vara annorlunda.

Feminint och maskulint i kulturen

Att vara man och kvinna idag är inte detsamma som det var för femtio eller hundra år sedan. Kvinnorörelsen började kräva rättigheter för kvinnor någon gång under 1800-talet då kvinnan saknade rösträtt, hade sämre möjligheter till utbildning och i mångt och mycket var sin mans egendom om hon hade ingått giftermål. Från sena 1960-talet och tidiga 1970-talet tog feminismen fart via kvinnoforskningen. Somliga talade om det s.k. patriarkatet, dvs. ett system av manlig dominans och kvinnlig underordning, som roten till ”det onda”. Kvinnoförtryckets orsaker kunde sökas i männens kontroll över kvinnors sexualitet och arbete. Feministiska forskare började producera studier som synliggjorde kvinnors erfarenheter och situation och numera är det vanligt att man anlägger ett genus- eller könsperspektiv i forskning om människan och samhället för att belysa ojämlika villkor eller missförhållanden av olika slag. Kvinnor har haft svårt att hävda sig i olika maktpositioner i samhället, de är och har varit utsatta för våld och sexuella övergrepp, har sämre löner än män och exploateras i pornografi och prostitution. De har ofta ett större ansvar för oavlönat arbete (omsorger om barnen och hushållssysslor) och har sämre hälsa (men lever längre...). Fortfarande är könssegregeringen stor på arbetsmarknaden.

Konsten och litteraturen har gestaltat kvinnoöden och problematiserat kvinnans roll i samhället. Virginia Woolf talade om vikten av ”a room of one’s own” om den kvinnliga författarens skaparkraft skulle få utrymme, Viktoria Benediktsson, författare under 1880-talet, skrev romanen *Pengar* som visar svårigheten för en kvinna att klara sig utan att binda sig i äktenskap i det sena 1800-talet. I novellen *En annans egendom* belyser hon också ofriheten i ett olyckligt äktenskap; hur en fattig och beroende kvinna förlovar sig med en man som hon inte älskar för att sedan göra sig fri och förenas med en annan man som hon älskar. Hon blir då av fritt val *en annans egendom*. Numera är det knappast någon som önskar vara en annan människas egendom, ändå talar vi i termer av ”min fru” och ”min man” liksom vi skiljer på ”mina barn” och ”dina barn”. Någonstans hoppas vi också att den älskade ska vara ”vår” för evigt. Åtminstone så långt vi kan föreställa oss evigheten.

Den akademiska forskningen skiljer ibland på kön som biologiskt kön och genus som socialt kön. De som betonar det sociala könet menar vanligtvis att biologin spelar mindre roll och att kön är något som skapas och återskapas i sociala och kulturella sammanhang. Vi förväntas leva upp till etablerade könsroller och hamnar därmed i en ojämlik maktstruktur som vi medverkar till att återskapa. I moderna sammanhang kan man numera höra slagord som att ”kön är ljug”. Många försöker undvika att kategorisera manligt och kvinnligt som oföränderliga variabler eftersom det riskerar att vidmakthålla ojämlika villkor. Somliga feminister betonar att kvinnor har andra intressen och erfarenheter än män och att dessa måste föras fram i ljuset som grund för en radikalt förändrad samhällsordning medan andra vill reformera inom det rådande systemet.

I en sociologisk eller genusteoretisk beskrivning av maskulinitet betonas drag som hård, torr, opersonlig, objektiv, utåtriktad, handlingsorienterad, dualistisk, materialistisk och rationell. Egenskaperna hör samman med prioriterade värden som självhävdelse, oberoende, kontroll och konkurrens. Feminina egenskaper handlar om att prioritera känslor, ömsesidigt beroende, samarbete, mottaglighet, införlivning, accepterande, medvetenhet om mönster, helheter och kontexter, om känslomässig ton, intuition och syntesbildning. Det feminina förknippas också med omvårdnad, medlidande och empati. I vardagligt tal kanske vi betraktar genomsnittsmannen som mera okänslig och aggressiv än kvinnan, men samtidigt mera praktisk och rak i sin kommunikation. Män gråter inte, tvärtom månar de om att distansera sig gentemot det som antas vara kvinnligt eller feminint och ofta därmed mindre värderat. Kvinnor antas ibland vilja undvika direkt konfrontation i en konflikt och föredrar att svärta ner en rival eller konkurrent med skvaller färgat av indignation över hur den eller den kvinnan uppför sig. Både män och kvinnor kan alltså ge uttryck för ”dräpande” tankeklimate, men på olika sätt.

Det kan vara värdefullt att använda begreppen maskulinitet och femininitet för beskrivningar av kulturella föreställningar utan att förbinda dem särskilt starkt med män och kvinnor. Det finns män med traditionellt feminina egenskaper och kvinnor med maskulina personlighetsdrag. Utvecklingen tycks gå i riktning mot en utjämning av skillnaderna i takt med att allt flera kvinnor etablerar sig på traditionellt manliga positioner i samhället och att män tar ett större ansvar för traditionellt kvinnliga sysslor.

Homosexualitet i samhället

Alla människor är som bekant inte heterosexuella. Homosexualitet har upprört och oroat människor genom historien och utmanat deras tolerans och medmänsklighet. En del mäns förakt för feminina egenskaper hos män bottenar troligtvis i en rädsla eller avsky för homosexualitet. Män ska vara män och kvinnor kvinnor. Precis som inom området jämställdhet mellan könen har det emellertid skett många förändringar under de senaste decennierna i positiv riktning när det gäller samhällets inställning till homosexualitet. I Sverige och ett fåtal andra länder är det tillåtet att gifta sig med någon av samma kön som en själv.

Fram till 1940-talet var det kriminellt med sexuella relationer mellan personer av samma kön. När lagen förändrades kunde homosexuella fortfarande betraktas som mentalt sjuka. Det dröjde till långt in på 1970-talet innan socialstyrelsen tog bort sjukdomsstämpeln på homosexualitet. Idag lever många etablerade kända personer öppet och fungerar som rollmodeller för unga människor med en homosexuell längtan inom sig. De finns bland ledande politiker, inom konst, musik och teater. Bland unga människor tycks det också ha blivit mera vanligt med könsöverskridande beteende. Det märks inte minst på den årligen återkommande pridefestivalen i Stockholm som numera lockar till sig tiotusentals homosexuella människor.

I många länder är homosexuella relationer fortfarande förbjudna och förknippade med känslor av förakt och förnedring, särskilt om homosexuella män och kvinnor inte passar in i normen för maskulint och feminint. Samhällets bristande förståelse har lett till olika svårigheter för homosexuella människor såsom utanförskap, begränsade möjligheter att leva ut sin sexualitet, behov av att dölja sitt inre tillstånd och sin längtan. I vissa fall kanske homosexualiteten har tagit sig mera tvivelaktiga uttryck för att den inte har kunnat bejakas i gängse sociala sammanhang: män som möts i mörka parker, korta sexförbindelser på offentliga toaletter eller bastubad. Den homosexuella relationen har på så vis sexualiserats eftersom det under långa tider var omöjligt att öppet visa ömhet och kärlek till någon av samma kön. Hur många män kysser varandra på biografen? Hur många håller varandras hand på söndagspromenaden? Den

förälskade mannen och kvinnan får varma leenden från omgivningen när de går tätt hopslingrade och kanske kör en barnvagn framför sig.

Den s.k. gayrörelsen har medverkat till att synliggöra homosexuella människors villkor och har arbetat politiskt för att åstadkomma ett öppnare samhälle, bland annat genom att etablera föreningar där homosexuella kan mötas. Forskare inom området "lesbian and gay studies" har kartlagt homosexuellas liv och villkor. Numera talar man oftare om queerteori som ytterligare problematiserar kön och sexualitet till att omfatta alla dem som inte passar in i etablerade föreställningar om kön och sexuell läggning. Heteronormativitet, dvs. institutioner, lagar, relationer och handlingar som upprätthåller heterosexualitet som något allomfattande och naturligt, betraktas som ett stort problem. Heteronormen talar om för oss hur vi bör vara, vad vi bör känna, vad som betraktas som vanligt, naturligt och rätt.

Queeteorin har uppmärksammat att det även inom gayrörelsen finns ett hierarkiskt mönster där exempelvis feminina män och maskulina kvinnor och andra könsöverskridare har en lägre status än maskulina män och feminina kvinnor.

Från djur till människa – ett utvecklingsperspektiv

De kulturella förändringar som sker i samhället är enligt Martinus helt naturliga i ljuset av en utvecklingsprocess som innebär att alla människor befinner sig på vandring. Livet är en evigt pågående resa från ett utvecklingsstadium till ett annat. Vårt nuvarande öde är följden av en lång kedja av liv där vi har sått frön som nu har burit frukt. Hur vi väljer att bemöta detta öde får i sin tur konsekvenser för kommande liv. Begreppet "människa" representerar hos Martinus ett slags medvetandestadium som vi ännu inte har nått fram till. Vi är fortfarande präglade av djuriska tankeklimat även om humana egenskaper börjar få fotfäste. Denna mellantillvaro kan förklara varför vårt öde ter sig så disharmoniskt och varför traditionella levnadsformer inte fungerar längre för alla människor:

"Hon är en sårad flykting mellan två riken. Hon befinner sig för närvarande i ett "ingenmansland". – Hon är en hemlös gudason." (LB I, st. 82)

Djuret befinner sig vanligtvis i kamp med omgivningen. All kamp har sitt ursprung i självbevarelsedriften som i sin tur befordras av instinkt- och tyngdenergi. Förmågan att hävda sig i kampen för tillvaron utvecklas allteftersom djuret blir alltmera raffinerat i sina metoder att försvara sig och döda sin nästa. När djuret når fram till det högst utvecklade apstadiet får dessa förmågor kraft och energi genom intelligensens begynnande inflytande. Vi "jordmänniskor" har med vår utvecklade intelligens uppnått genialitet på dödandets område. På ett ögonblick kan vi uttradera miljontals människors liv och skapa förödelse som det tar flera generationer att återställa. I vårt moderna samhälle sker kampen för tillvaron med mera sofistikerade metoder än tidigare. Den som kan hävda sin rätt med hjälp av makt och inflytande, pengar eller status är beredd att låta den svage gå under. Vi agerar ut vår ilska och missunnsamhet gentemot dem som hindrar oss på karriärsstegen. Allt som sker på bekostnad av vårt eget välbefinnande motsätter vi oss. Kampen pågår mellan individer, mellan grupper i samhället och mellan stater på internationell nivå. Vi skyr inga medel för att driva igenom vår vilja.

Den riktiga människan är inställd på givande och lider hellre själv än att se någon annan lida. Omvärldens intolerans och kampvilja förmår inte rubba den riktiga människans upphöjda medvetande. Men ännu så länge slits vi mellan motstridiga begär:

”Överallt råder en nästan oöverbärlig kamp mellan ”att giva” och ”att taga”, mellan att vända högra kinden till när man blir slagen på den vänstra och att försvara sig med brutalitet och våld, mellan att vara en kultur- och fredsmänniska och att vara en riktig karl, en riktig vedergällare av hat och vrede.” (LB V, st. 1812)

Det lidande som djuret drabbas av till följd av den ”döds karma” som sänds ut när det släcker ett annat liv utvecklar dess förnimmelserförmåga. Att förnimma är detsamma som att känna. Vi känner beröring genom huden, ljuset med våra ögon och vibrationer med våra öron. Lidandet medför efterhand också att vi börjar förstå hur vår medmänniska upplever någonting i sitt medvetande. Det är en förutsättning för att vi ska kunna bli riktiga människor. Det lidande som förmörkar jordmänniskans vardag genom krig, olyckor och katastrofer av alla de slag är konsekvenser av det som människan en gång har sänt ut men samtidigt också en välsignelse eftersom det förädlar sinnet.

Utvecklingen från djur till människan innebär enligt Martinus ett *förändligande*. Den långt framskridna människan förnimmer högre medvetandeenergi som är i harmoni med Guds plan med det levande väsendet. Känslöförmågan måste intellektualiseras innan vi kan agera kärleksfullt. Då blir vi mottagliga för intuitionsenergi och först när vi har uppnått kosmiskt medvetande har vi medvetandemässigt blivit riktiga människor.

De sexuella polerna och medvetandets utveckling

Att vara kärleksfull är inte en viljeakt utan en organiskt utvecklad förmåga som drivs av en inre omvandlingsprocess. Denna djupgående förändring av djurets medvetandestruktur kallar Martinus för polförvandling. Under djurets epok är de levande väsendena uppdelade i två kön, ett hankön och ett honkön. Denna uppdelning gäller fortfarande om vi ser till jordmänniskans yttre fysiska struktur. Män och kvinnor framstår som delvis olika väsenstyper även om båda befinner sig på samma vandring mellan det djuriska och det mänskliga.

I djurriket upprätthålls medvetandet av två sinsemellan olika sexuella poler, en maskulin och en feminin. Den maskulina polen representerar begär efter styrka och makt och det maskulina väsendet är av naturen ett stridsväsen som uppfattar väsen av det egna könet som rivaler om det feminina väsendets gunst. Det feminina väsendet önskar i kraft av sin feminina pol att favoriseras av ett maskulint väsen och att bli beskyddat och styrt av detta överlägsna väsen. Kosmiskt sett utgör den maskulina polen avgivande av energi och den feminina polen mottagande av energi.

Med de båda polerna har vi nått fram till Gudomens egen ”skaparverkstad”. Allt som existerar är på något sätt uttryck för samspelet mellan dessa båda poler. Begäret efter förnimmelse förverkligas genom polernas samspel och varje form av mätnad utgör enligt Martinus sexuell njutning. Den sexuella kraften som befordrar varje begär benämner Martinus ”den högsta elden”.

Det djuriska hanväsendet har ingen möjlighet att förnimma feminint i sitt inre liksom honväsendet inte kan förnimma maskulint. Det sexuella mötet mellan de båda väsenstyperna innebär dock att de under ett ögonblick kan uppleva kulminationen av ljus eller kontakt med Gudomen mitt i en tillvaro som i övrigt präglas av mörker och ensamhet. Det begränsade medvetande möjliggör upplevelsen av en kontrast till det dubbelpoliga tillstånd som Martinus

menar normalt gäller för det levande väsendet i samtliga av de övriga tillvaroplanen i spiral-kretsloppet.

Djuret lämnade i en avlägsen forntid växtriket och sitt dåvarande kosmiska medvetande som degenererade genom att dubbelpoligheten övergick till enpolighet. En pol stagnerade till ett latent tillstånd medan den andra tog kommandot i väsendets inre. I djurriket har väsendet endast tillgång till en *sexuell* pol som för handjuret är den maskulina och för hondjuret den feminina. Denna pol är den primära eller ordinära. När kulminationen av enpolighet har passerats börjar den andra och motsatta polen inom väsendet återigen lägga grunden för ett nytt kosmiskt medvetande. I början sker det endast genom att djuret får tillgång till nämnda intelligensenergi som påskyndar dess fortsatta medvetandeutveckling. Den motsatta polen representerar allt som hör hemma under humanitet och det goda hos det levande väsendet medan den primära polen är väsendets djuriska och ”onda” sida. Martinus liknar utvecklingen vid en stor inandning av ”kosmisk luft” vilket vill säga: intellektualitet, liv och kärlek.

Mannen och kvinnan är delvis enpolig och delvis dubbelpolig beroende på i vilken grad den motsatta polen inom individen har format medvetandet. Det pågår en sexuell förvandling som medför mycket oro och vända för den enskilde individen som måste lämna ett miljonårigt vanemönster. Män och kvinnor ska utvecklas till att bli dubbelpoliga väsen som inte är inriktade på fortplantning eller konkurrens om ett väsen av motsatt kön. I den mån män och kvinnor fortfarande saknar förmåga att älska väsen av sitt eget kön så är de också enpoliga eller fångade av ett djuriskt medvetande. Den dubbelpoliga människan lever i ”skaparglädjen” snarare än i ”föräldraglädjen” och förnimmer lika klart i både den maskulina och feminina dimensionen av livet.

Polförvandlingen får konsekvenser för hur människor förhåller sig till varandra, hur de ser på sig själva och meningen med tillvaron. Det medför stora problem att fortsätta leva som människor har gjort sedan urminnes tider. Varje enskild individ måste göra upp med sin nedärvda djuriska sida och bli ett självständigt suveränt väsen. Att känna sig själv, sitt psyke och sin bestämmelse blir för den moderna människan det allra viktigaste framöver.

Män och kvinnor blir med tiden alltmera lika varandra. Martinus skriver att det är naturligt att kvinnor höjer sig ur det ”slaveri” som de har hållits nere i under årtusenden. De kommer att ta mycket större plats i det offentliga livet som ledare och direktörer medan männen börjar förnimma ur ett feminint perspektiv. Varken mannen eller kvinnan är född till att ge sig själv helt och hållet till ett väsen av motsatt kön. Livet kommer att innefatta så mycket mera än att föra släktet vidare.

Förälskelse och kärlek

Utvecklingen från djur till människa, från enpolighet till dubbelpolighet innebär att kärleken ändrar karaktär. Konstnärer och författare har i årtusenden hyllat kärleken mellan man och kvinna, i dikter, romaner och underbara målningar; sjungit om den i visor och operaarior. De har beskrivit lidandets kval när kärleken är obesvarad, hur den övervinner hinder och krossar allt motstånd. Ibland framträder svartsjukedramer och ond bråd död i svekets efterdyningar som i Puccinis Tosca. Att de flesta av Shakespeares kärlekssonetter riktar sig till en man är dock helt följdriktigt sett i ljuset av att konstnärer ofta har kommit långt i sin polförvandlingsprocess. Verkliga konstnärer är inte längre renodlade halvkönsväsen, även om de ännu så länge kanske endast intresserar sig för det motsatta könet på det sexuella området.

Konstnärliga och vetenskapliga intressen hör till det specifikt mänskliga som konkurrerar med det äktenskapliga intresset.

Förälskelse är en överdriven känslasympati som aktiveras av autonoma processer i kroppen. Martinus liknar förälskelse vid en högre form av inställsamhet likt den ett affärsbiträde visar en kund med hög status och goda ekonomiska resurser.

Den förälskade önskar på alla möjliga sätt få behaga det väsen av motsatt kön som är föremål för förälskelsen. Den rena förälskelsens första stadium är mycket lik den verkliga kärleken menar Martinus. På detta stadium är den också ett återsken av himmelriket: *"Förälskelsen är den kosmiska livsnattens månsken."* (LB V, st. 1822). Men snart framträder det som Martinus kallar för B-begäret som kräver gensvar från och tillika äganderätt över föremålet för förälskelsen. Om detta begär inte blir tillfredsställt kommer förälskelsen att ge vika. Då framträder den förälskades riktiga utvecklingsstandard som oftast ligger mycket lägre än den som först tycktes gälla.

"Den äktenskapliga kärleken' är alltså endast en sympati som skall utlösa ägande och sålunda ett medel, varigenom man tillägnar sig en högre eller lägre grad av själslig och lekamlig "egendomsrätt" över ett annat väsen." (LB IV, st. 1126)

I kulturen befrämjas tvåsamheten och den äktenskapliga kärleken av juridiska lagar och religiösa ceremonier. Den kristna religionen är en "mannens" och "kvinnans" religion. Under långa tider var sexuella uttryck vid sidan av själva fortplantningen inte accepterade och det gäller fortfarande i stor utsträckning sexuella relationer mellan individer av samma kön. Men den sexuella förvandlingen har brutit ned dessa traditionella murar och skapat en vårfloed av sexuell utlevelse som blir följderna av att den motsatta polen växer inom väsendena. Själva förälskelseförmågan är dock degenererande vilket får till följd att människor inte längre klarar av att leva tillsammans i tvåsamhet enbart med förälskelsen som grund. Allt fler kommer in i det som Martinus benämner "de olyckliga äktenskapens zon" där människor vändas över sin bristande förmåga att hålla fast vid en kärlekspartner och basera sitt liv på äktenskapet. Existentiella frågor hamnar i förgrunden när det som under århundraden har givit livet mening och struktur inte längre ger samma trygghet.

Allkärlek riktar sig inte till ett väsen av motsatt kön utan till allt levande och med tiden kommer det att medföra samvetskval att favorisera ett särskilt väsen för sig själv. Det utvecklas ett *kärlekssinne* som får väsendet att söka förståelse för lidandets mening och mörkrets natur. Undan för undan inser väsendet att "allt är mycket gott" och att dess bristande förmåga att bli förälskat är en naturlig följd av Guds omskapelse av dess inre sexuella struktur. Förnimmelserna av samvetskval är enligt Martinus en bekräftelse på att kärleksförmågan en organisk produkt. Vi nämns efter hand inte göra något som medför obehag för vår nästa eftersom det skapar en inre obalans.

Kärlek och sexualitet

De dubbelpoliga väsendenas intima sexualliv kräver naturligtvis också fysisk utlösning även om detta i stor utsträckning sker på mental väg eftersom den riktiga människokroppen ännu inte är färdigutvecklad på jorden. Deras höga intellektualitet och balanserade psyke utgör dock garantier för att deras sexuella hunger inte tar överhanden i medvetandet. Denna hunger yttrar sig inte som ett begär efter det motsatta könet. Allkärleken medför nämligen att kylan och isen som ursprungligen fanns mellan väsen av samma kön i djurriket avlägsnas. *Allkärleken är således en växande sympati för väsen av det egna könet*, i synnerhet i allkärlekens

begynnelsestadier. Det är just här som förändringen måste komma till stånd menar Martinus och denna ”snö- och ismältning” skapar mycket mental oro.

”De degenererande äktenskapen, de sexuella abnormiteterna, förälskelser i väsen av samma kön är ett utslag av denna våldsamma mentala snösmältning varigenom människans djuriska vintertillstånd larmande förkunnar eller tillkännager sin egen undergång.” (LB III, st. 852)

Den platoniska kärleken mellan två väsen av samma kön som vi kan betrakta i vårt samhälle är enligt Martinus endast ett ”lugn före stormen”. Förmågan att uppfatta en annan art av sexuell njutning måste liksom alla andra förmågor först utvecklas; väsendet måste genomleva ett slags fostertillstånd. När dubbelpoligheten når ett hjärnmedvetet stadium har jordmänniskans platoniska kärlek till väsen av sitt eget kön även fått en sexuell dimension. Det är då inte mannen eller kvinnan utan människan bakom den kvinnliga eller den manliga kroppen som väcker lusten att smeka. Martinus nämner att Jesus kärlek vände sig inte till något särskilt kön. Det var inte någon synd för honom att älska ett väsen av sitt eget kön.

Allkärleksförmågan skapar ett begär efter att omfamna och smeka andra väsen vilket man kan göra både i praktiken och i tanken. Kärlek är i absolut mening sexuell behagsförmimmelse. Den sexuella driftens mission har till uppgift att upprätthålla allkärleken när den inte längre ska befordra parningen eller äktenskapet.

”I den nya kärleken skall Guds ande komma fram på ett överdådigt sätt.” (”Världens räddning”, Kosmos nr. 12, 2002, min kurs.).

Allkärlek och homosexualitet

Att vara homosexuell är detsamma som att vara dubbelpolig. Så länge den dubbelpoliga individen inte är färdigutvecklad kan hon eller han uppvisa ofullkomligheter och vara urspårad från den naturliga utvecklingsbanan likaväl som de enpoliga väsendena, men att betrakta urspårningar som särskilt tillhörande den dubbelpoliga människan är felaktigt och i sig en urspårad uppfattning menar Martinus:

”Homosexualitet i renkultur är således inte någon last eller urspårning. Den är organiskt förankrad i dubbelpoligheten och nästakärleken och är det livets fundament, utan vilket en verklig ljusets värld i total renkultur skulle vara en absolut omöjlighet.” (”Äktenskapet och allkärleken”, Kosmos nr 7, 1987, min kurs.)

Förmågan att ge uttryck för en ny form av sexualitet utvecklas gradvis:

”Denna nya kärlek måste kultiveras och uppfostras, och det ska finnas moral bakom den, annars blir det till förargelse och leder till utsvävningar.” (”Världens räddning”, Kosmos nr 12, 2002, min kurs.)

Den obalans som råder i de tidiga stadierna av dubbelpoligheten innebär att väsendet kan ha kvar tendenser till favorisering och ägande, dvs. förälskelsetendenser med tillhörande svart-sjuka. Detta beror på att mannen måste genomleva kvinnans primitiva egenskaper och kvinnan måste repetera mannens ofärdiga sidor innan dubbelpoligheten kan framträda på ett fullkomligt sätt. Uppfattningen av det nya könet kan därför förvrängas menar Martinus. Det betyder att även de som har studerat Martinus ganska ingående kan ha svårigheter att se homosexualitet, såsom det framträder i dagens samhälle, som uttryck för ”den nya kärleken”

eller ”en begynnande kärlekstalang”. Dubbelpolighetens födslovåndor kulminerar ganska sent i mänsklighetens utveckling och en del av densamma är förföljelsen av dubbelpoliga väsen. (Se *Den eviga världsbilden*, st. 33.66)

Martinus noterar på flera ställen i sitt verk att den begynnande allkärlekens yttringar har blivit utsatt för ”flockens” oförståelse och förföljelse. Om en jordisk människa visar en intim kärlek till sin nästa och därmed kärlek till väsen av sitt eget kön så kommer hon eller han att mer eller mindre bli offer för ”baktaleriets giftigaste nålstick”.

Den ”/.../ högre kärlevägens första avsnitt [går] genom orena människors avsöndringar av giftiga sladderpölar och stinkande mentala dimmor”. (LB V, st. 1727)

Allkärleken, och därmed också kärleken till det egna könet, görs till ett mysterium och något djuriskt som bör bestraffas. Samhällets okunnighet på detta område ger ”en fuktig och kvävande atmosfär” som omger de väsen som avviker från normer, traditioner och föreställningar om vem man får älska. Denna avvikande sympati förde enligt Martinus Jesus till korset. Förändringsprocessen har förföljts i så hög grad som det över huvud taget är möjligt menar Martinus. Samhället kommer undan för undan att förändra sina lagar och traditioner och i framtiden kommer det att uppstå en mängd dubbelpoliga människor. Män och kvinnor kommer att betraktas som begynnande dubbelpoliga väsen.

Utmaningar

Den ovan skisserade utvecklingsprocessen medför alltså en rad förändringar som vi alla kommer att uppleva som utmanande och i de allra flesta fall förmodligen också som smärtsamma.

Det djuriska måste förgås! Martinus skriver att mänskligheten måste fördjupa sig i ”*den mentala värmens innersta källa och orsak /.../*”. (LB V, st. 1770, min kurs.) Inget annat är viktigare än att förstå nästakärlekens natur. Den som verkligen vill gå till botten med kärlevetenskapen måste öppna sitt sinne och lämna ett traditionsbundet tänkande. Om man önskar förstå livsmysteriets lösning måste man lära sig vad som är djuriskt i ens eget medvetande och vad som tillhör framtiden. Man måste enligt Martinus vara långt framme i utvecklingen för att inte känna intolerans eller antipati gentemot en sexualitet som går utanför den traditionella kärleken till äktenskapspartnern och avkomman.

Äktenskapet kommer inte att kunna fortsätta vara en trygg bas för den utvecklade människan. Tvärtom kan det bli till en ”mental fängelsecell” som hindrar mannen och kvinnan att ägna sig åt intellektuella intressen. Detta får man förmoda gäller oavsett sexuell läggning, eftersom ett äktenskap mellan två homosexuella måste betraktas som en slags repetition av en samlevnadsform som i längden inte kan bära frukt. Förälskelsetendenser måste ge vika om mänskligheten ska komma förbi mörkrets moral. Under en övergångsperiod är det dock naturligt att homosexuella människor söker uppnå en slags jämbördig status i samhället genom att anamma traditionella samlevnadsformer. Först när vår kärlek präglas av givandets princip kan vi undvika att bli olyckliga om någon händelsevis inte besvarar vår kärlek.

Under denna övergångsperiod är det troligt att många människor kommer att brottas med identitetskriser. Varje människas inre längtan kommer att ändra karaktär och kanske sker det sällan samtidigt som ens partner upplever något liknande vilket ofrånkomligen kommer att leda till konflikter, känslor av svek, av utsatthet, av vrede. Därför ser vi en rad hjälp-

anordningar i samhället i form av familjeterapeuter och självhjälpplitteratur. Människor hungrar efter kärlek men kan inte uppnå det himmelska ljuset med en partner av motsatt kön. Män kommer att få göra upp med sina beskyddande och maktinriktade tendenser, kvinnor kommer att kräva allt större utrymme men alla kommer också att bli fria och självständiga i kraft av sin dubbelpoliga natur.

När män och kvinnor mentalt sätt tillhör ett gemensamhetskön är det naturligt att den sexuella attraktionen riktar sig till individer av det egna könet. Dels uppstår en mättad av den traditionella sexuella utlevelseformen, dels är det enligt Martinus också lättare att ge uttryck för sin sympati gentemot en individ av sitt eget kön utan att förälskelseenergi väcks till liv och därmed också mörkare krafter som svartsjuka och känslor av egendomsrätt. Dessa känslor är ju grunden för själviskhet, maktutövning och andra djuriska tankeklimate. Det måste naturligtvis också vara en ny kärleksförmåga som blir resultatet av den fosterutveckling som dubbelpolighetens födslovåndor innebär. Det dubbelpoliga väsendet har blivit medvetet i sin motsatta pol och den dubbelpoliga ”mannen” börjar då förnimma något av det som en kvinna kan känna för en annan man liksom den dubbelpoliga ”kvinnan” förnimmer något liknande som en enpolig man kan känna för en kvinna. Dock är det människan i människan som nu är föremålet för kärleken.

Födsloporten ska helst inte utvecklas permanent förrän människan genom en inre mognadsprocess, ledsagad av en utvecklad moralisk kapacitet, har levt ut sin förälskelseförmåga. Om det sker tidigare finns det enligt Martinus risk att det sexuella begäret tar överhanden och att ett oförstående samhälle medverkar till olika mer eller mindre allvarliga urspårningar varav psykopati och sexuella perversiteter såsom pedofili eller sadism tillhör de mest skrämmande. Men även de som spårar ur från den normala utvecklingsprocessen kommer naturligtvis att återföras till ett sunt dubbelpoligt tillstånd.

Nästakärleken utvecklas mycket långsamt genom lidandesupplevelser, men innan den kan bli helt fullkomlig och renodlad måste den intellektualiseras och vi har då hjälp av de kosmiska analyserna. I situationer där våra djuriska anlag dominerar vårt framträdande hindras de mänskliga tendenserna att komma i kontakt med eller på våglängd med omgivningens eller vår nästas inre mänskliga ljus eller anlag. Vi förstår alltså hur viktigt det är att göra upp med allt som är djuriskt inom oss.

I LB6 (st 2293) skriver Martinus att de kosmiska analyserna är en teoretisk hjälp för dem som vill ta itu med sin egen utveckling och själv vill hjälpa naturen eller livet och därmed Gudomen med sin egen avveckling ur *fångenskapen i djurriket*.

Källor

Av Martinus:

Livets Bog 1-7: särskilt styckena 361, 402, 829-830, 834, 852, 858, 1124- 1126, 1136, 1140, 1144, 1602, 1625, 1629, 1633, 1725, 1727-1730, 1736, 1741-1742, 1749, 1752, 1770, 1789, 1808, 1871, 1875, 1900, 2505, 2603, 2617

Den eviga världsbilden 3 (Avsnittet "De djuriska och mänskliga tankeklimaten" i anslutning till förklaringen av symbol nr. 33)

"Äktenskapet och allkärleken", Kosmos nr. 7, 1987

"Vägen till freden", Kosmos nr. 2, 1991

"Världens räddning" Kosmos nr. 12, 2002

"Den nya kulturen", Kosmos nr. 3, 2004

"Äktenskapets kretslopp", Kosmos nr. 6, 2005

Övrigt:

Alvesson, M. & Due Billing, Y. *Kön och organisation*, Studentlitteratur 1999.

Andersen H. & Kaspersen L. (red.) *Klassisk och modern samhällsteori*, Studentlitteratur 2003.

"Höra hemma" Publikation av RFSL, riksförbundet för sexuellt likaberättigande.
(www.rfls.se)